

Arrest

nr. 129 369 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 september 2009 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 17 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 26 augustus 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 25 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij arrest nr. 52 591 van 8 december 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 juni 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze twee beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Verzoeker diende op 25 februari 2014 een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 5 maart 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 maart 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 19 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: [B.]

voornaam: [A.-A.]

[...]

nationaliteit: Sierra Leone

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 05/03/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat het beroep laattijdig werd ingediend en dus onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen die op 11 juni 2013 werden genomen.

3.1.2. Het kan in deze volstaan op te merken dat voorliggend beroep louter is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2014 en verweerders betoog dus feitelijke grondslag mist.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet in casu toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in wezen niet is gericht tegen de bestreden beslissing loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3. Verweerder betwist ook de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

[...]

Verzoekende partij is inderdaad niet in het bezit van de vereiste documenten, maar zij diende op 17 juni 2010 een verzoek in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard in oktober 2010 maar vervolgens ongegrond verklaard in juni 2013.

Verzoeker lijdt aan hartproblemen. Deze waren zeer ernstig en zijn inderdaad in ernst afgenomen, doch verzoeker is nog niet genezen. Het feit dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard toont duidelijk aan dat het inderdaad om een ernstige ziekte ging.

Verwerende partij heeft de aanvraag vervolgens ongegrond verklaard omdat zij meent dat verzoeker thans volledig genezen is en derhalve terug kan naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is het hiermee niet eens en heeft hier dan ook beroep aangetekend bij Uw Raad (zie stuk nr. 2) waarin tot op heden geen uitspraak werd gedaan.

Verzoeker neemt nog steeds medicatie en moet geregeld op controle bij een cardioloog. Het feit dat hij thans niet gehospitaliseerd wordt, betekent niet dat hij volledig genezen is. Verzoeker verwijst hierbij naar wat hij uiteenzet in zijn beroep tegen de ongegronde aanvraag tot medische regularisatie. Uit dit beroep blijkt duidelijk dat het onderzoek van verwerende partij naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in deze beslissing tot het ongegrond verklaren van de medische regul[isatie]aanvraag manifest onzorgvuldig en niet afdoende te noemen is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." [...]

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker (en minstens met het hierboven [vermelde] beroep dat thans hangende is) bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt in de bestreden beslissing echter met geen enkel woord over gerept. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische gezondheidstoestand van verzoeker weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Uit het ingediende beroep blijkt duidelijk dat het onderzoek dat gevoerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de medische regularisatieprocedure, gekenmerkt wordt door fundamentele gebreken. Aan de vereiste gesteld door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd niet voldaan. Men kan immers zich niet dienstig beroepen op een manifest onzorgvuldig en gebrekkig onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken en de arts-adviseur om te stellen dat er 'rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker'.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

In casu werd er door geen enkele instantie grondig en nauwkeurig onderzocht of er nood is aan bescherming hoewel er ernstige gronden werden aangevoerd die wezen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Er heeft dus geen nauwkeurig onderzoek plaatsgevonden naar de ingeroepen artikel 3 EVRM schending. Bijgevolg beschikt verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen deze ingeroepen schending van artikel 3 EVRM. De nood aan bescherming is niet effectief onderzocht door de tegenpartij.

Het nemen van een beslissing tot het afleveren van bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een persoon die er is gekomen zonder dat er werd nagegaan of er nood is aan bescherming, schendt de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is in deze dan ook niet rechtmatig gezien zij in strijd is met de artikel 3 j° artikel 13 EVRM.'

Verzoekende partij wenst dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

4.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Tevens moet worden geduïd dat verweerder alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen, na het advies te hebben ingewonnen van een arts, een beslissing nam inzake verzoekers aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd en hij in deze beslissing uitvoerig uiteenzette waarom hij van oordeel was dat de door verzoeker aangevoerde gezondheidsproblematiek geen reden vormde om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. In deze omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat in de in voorliggende zaak bestreden beslissing nogmaals overwegingen zouden moeten worden opgenomen omtrent zijn gezondheidsproblemen en dat de motivering van deze beslissing, ingevolge het ontbreken van overwegingen die verzoeker reeds bekend waren, gebrekkig is.

Aangezien het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard geen schorsende werking heeft kan ook niet worden ingezien waarom verweerder nog toelichtingen zou moeten verschaffen omtrent deze beroepsprocedure.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker meerderjarig is en nooit te kennen gaf dat enig lid van zijn gezin of familie in België verblijft. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder bij de afgifte van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten rekening had dienen te houden met het hoger belang van het kind en zijn gezins- of familieleven. Bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel werd verder reeds vastgesteld dat verweerder voordat hij overging tot het nemen van de in casu bestreden beslissing een arts consulteerde omtrent verzoekers gezondheidsproblemen en deze uiteenzette waarom deze problemen geen hinderpaal vormden voor de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder geen rekening hield met zijn gezondheidstoestand en hierdoor de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schond.

4.2.3. Daar verweerder zich er, alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, van vergewiste dat de gezondheidstoestand van verzoeker geen hinderpaal vormde om effectief het Belgisch grondgebied te kunnen verlaten, nu niet wordt aangetoond dat hierbij enig dienstig gegeven over het hoofd werd gezien en gelet op het feit dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker geen paspoort voorzien van een visum heeft kan ook niet worden geconcludeerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

4.2.4. De in casu bestreden beslissing vormt geen antwoord op een aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd en verweerder heeft bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen toepassing gemaakt van dit artikel en behoorde dit ook niet te doen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze

verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

4.2.6. Artikel 13 van het EVRM kan voorts, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker de kans had om de Raad te vatten en hem een voorgehouden schending van een bepaling van het EVRM ter beoordeling voor te leggen zodat niet kan worden gesteld dat hij niet beschikte over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Het eventuele ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een bestuurlijke beslissing impliceert daarenboven niet dat deze beslissing op zich door enig gebrek is aangetast.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK